

Jönsson

Huomasin hänet ensi kerran eräässä työväenkokouksessa, kun hän käytti puheenvuoroa äänioikeuskysymyksessä. Hän vastasi "vapaamielisen" puolueen ehdokkaan varomattomaan, kokouksessa oleville jyrkkä kantaa edustaville työlläisille suunnattuun kysymykseen, "tahtovatko herrat, että hullullekin annettaisiin äänioikeus?" Puhujajoukosta ympäröivästä kuulijajoukosta kohosi äkkiä mies, ojensi laihaa kaulaansa, räpyteli silmiään ja vastasi kysyjälle:

— Miksei toinen hullu ole toisen arvoinen, herra toimittaja! Ja varmasti voin sanoa herralle, että älkää pelätkö seurauksia, sillä hullut kyllä äänestävät hulluja edustajikseen!

Sitten hän taas yhti äkkiä istui paikalleen. Puheenjohtaja varotti miestä noudattamaan kokouksensa ja huomautti, miten välttämätöntä laajan äänioikeuden saamiseksi olisi se, että oikeudetomattomat esiintyisivät arvokkaasti ja säädyllisesti. Mutta yleisö paukkui myrskyisesti käsiaansä ja "vapaamielisen" ehdokkaan täytyi ruveta sovittelemaan ellei mieltynyt tulla vihellyksi ulos.

Miehen lystikkään pään pikimäntään näkeminen riitti herättämään mielenkiintoani. Muuta hän ei puhunut kuin mitä yllä on kerrottu, mutta minusta tuntui kuin hänen puheensa sietikin olisi ollut enemmän totta kuin kaikissa pitkissä esitelmissä yhteensä, ja hän oli lausunut sanat ilmaisten purevaa ylempimästä, mikä oli liian raikean vastakkain hänen kovin puutteelliseen ulkoasuunsa ja masentuneelle, melkein nyräälle olemukselleen, ollakseen antamatta hakemattoman aiheen kysymykseen:

— Mikä mies hän oikein oli? Työläinen, joka seisoisi vieressäni, vastasi:

— Joo, hän oli Jönsson! Huomasin, että hän oli jokin

erikoisuus, koskapa riittäväksi selitykseksi katsottiin se, että hän oli Jönsson. — Kun kokous oli päättynyt, hän hänet tungekossa. Tapsin hänet piiristä, jonka joukko kokoukseen osastoneita oli muodostanut hänen ympärilleen. Hän kappitteli lenkikirjasia, joita hänellä oli nahkalaukussa, ja loistavia kauppoja näytti hän tekevän. Kun piiri hiukan oli vähentynyt, menin hänen luokseen ja ostin minäkin lenkikirjasi.

Ensi näkemältä oli hän kaikkea muuta kuin älykkään näköinen. Hänen kasvonsa olivat vastenmieliset, siivoamattomat, ja suuta, joka muutenkin oli vino, rumpensivat vielä suupielistä valuvat nuuskavirrat. Alahuuli oli pitkällä kuin orangutangilla, ja tavon takaa kiersi hän kieltään saadakseen suussaankokoon nuuskatakinan, joka oli huulien ja ikkien välillä. Sellaiseenkaan, joka ei välitä kauneuden ja siivouksen vaatimuksista, ei hän olisi tehnyt miellyttävää vaikutusta, sillä hän ei katsonut keuhkiaan suoraan silmiin. Tämä ei kuitenkaan johtunut pahasta luonnosta vaan siitä seikasta, että hänet oli tappellussa löytyä silmäpuoleksi ja että hän katsoi kiero.

Koetin saada aikaan puhetta hänen kanssaan, mutta hän pysyi epäillen vaiti ja loi ehjällä silmällänsä tiukan katseen ohitseni. Vasta kun hän sai tietää, että minusta oli tuleva uuden työväenlehden toimittaja, tuli hän puheliaammaksi ja levitti kasvonsa rumaan, mutta rehelliseen hymyyn. Annoin hänelle suojeleen ja pyysin häntä seuraavana päivänä käymään luonani.

Hän tuli täsmällisesti. Istuin kirjoituspöydän ääressä ja kuulin eteiseen jätettävien puukien kolinaa. Sitten tuli hän sisään hiljalla, avojaloin.

— Eikö Jönssonilla ole sukua? kysyin minä, luoden katseen hänen likaisiin jalkoihinsa, sillä oltiin keskellä kylmää syksyä.

— Ei ole, mitä minä niillä tekeisin? Vastaus tuntui torjuvalta, ja minä päästin heti siitä langasta yrittäessäni saada keskustelua aikaan.

— Huomaaoko Jönsson jatkakin, tarkoitan jotakin säännöllistä työtä? — Minä, en! Enkä kai koskaan sellaista saakaan, en ainakaan tässä kaupungissa. Eikö herra ole kuullut puhuttavan minusta siellä Tukholmassa?

— En, sanoin minä. Hän näytti vähän hämmästyneeltä, milteipä petyneeltä. Ilmeisesti edellytti hän olevansa yleisesti tunnettu. Siinä oli siis hänen heikko puolensa, minkä panin mieleeni.

— Millä tavalla olisi minun pitänyt kuulla puhuttavan Jönssonista?

— Kyllä vaan, minusta kirjoittivat sanomalehdet tavalla yhtäden yhtä. Siihen aikaan nimittäin, kun työttömien keskuudessa oli havaittavissa liikkeistä, silloin minä... — Vai niin, kehoitin minä jatkamaan.

— Niin, herra on kyllä kuullut puhuttavan minusta, kun herra vaan saa kuulla kuka minä olen. Jos herra tahtoo, niin kyllä kerron...

Viittasin tuolia, ja hän istui minua vastapäätä. Hän asetti toisen jalkansa toisen päälle ja heilutti paljasta jalkaansa edestakaisin vaihtelevassa tahdissa samalla kun puhui. Hänen yhden silmänsä katse sivutti samalla kunkin aikaa minun toista silmääni.

— Niin, on Jönsson, aloitti hän. Ulkonainen olemukseni jokin ilmaisee, että olen ukkoytyläinen. Siksi olen syntynytkin ja ukkoytyläisenä olin kaiken ikäni, kunnes aloin harrastaa politiikkaa.

— Onko Jönsson alkanut harrastaa politiikkaa? — Kyllä, ja siitä alkaen olen ollut työttömänä, tai kuten paremmalla kielellä ja raastuvan paperissa sanotaan, maankulkija tai irtolainen.

Eräänä vuonna kerran talvella oli työttömyys kaupungin ulkotoimilaisten keskuudessa tavattoman suuri. Osittain oli keuhkokuumeen suuri maatyöläisten siirtyä kaupunkiin täällä valittuun suuren rakennusvirman houkuttelemisena ja osittain keskeytettiin syksyllä suuri määrä töitä, jotka muuten tavallisesti ovat jatkuneet talvella.

Tässä keskeytyi hän puheensa ävataksaan oven ja sylkeäkseen ulos rappitsiin.

— Tuossa on sylkälaukkokin, Jönsson!

— Jaha... Nyt ymmärtää herran, että kun rakennustyö loppuu,

maalaisrengeltä, niin eivät he matkustaneetkaan takasin maaseudulle, missä näkähä uhkasi heitä vielä ankarampana, vaan jäivät kaupunkiin, missä ilman heitakin jo oli liikaa väkeä. Tunnos tuli senvuoksi niin suureksi, että tuhannet joutuivat työttömiksi ja sadat suorastaan kalakalauksella, ja loistavia kauppoja näytti hän tekevän. Kun piiri hiukan oli vähentynyt, menin hänen luokseen ja ostin minäkin lenkikirjasi.

Ensi näkemältä oli hän kaikkea muuta kuin älykkään näköinen. Hänen kasvonsa olivat vastenmieliset, siivoamattomat, ja suuta, joka muutenkin oli vino, rumpensivat vielä suupielistä valuvat nuuskavirrat. Alahuuli oli pitkällä kuin orangutangilla, ja tavon takaa kiersi hän kieltään saadakseen suussaankokoon nuuskatakinan, joka oli huulien ja ikkien välillä. Sellaiseenkaan, joka ei välitä kauneuden ja siivouksen vaatimuksista, ei hän olisi tehnyt miellyttävää vaikutusta, sillä hän ei katsonut keuhkiaan suoraan silmiin. Tämä ei kuitenkaan johtunut pahasta luonnosta vaan siitä seikasta, että hänet oli tappellussa löytyä silmäpuoleksi ja että hän katsoi kiero.

— Olen vain — sit venia verbo — irtolainen, herra toimittaja!

— Osaako Jönsson latinaakin? — Vähäsen sitäkin! Mutta jatkain. — Kuulsiensani sunnuntaisin mökeissä, pääsin tutustumaan työläisten maailmaan, jota siihen asti olin tuntenut vain omasta ja naapurieni perheistä saamani kokemuksen perusteella. Niin, herra kai ei voi käsittää, että monet tuhannet työläiset ovat työttömiä suurimman osan talvesta. Tämä on kaikkein vaikeimmin uskottavia totuuksia, mitä olen havainnut. Se riippuu siitä, että työttömyys ei ole nähtävissä, se katkeuyty näkemättömiin. Tietääkö herra miksi? Siksi että työttömänä oloa pidetään rikoksena, pahana, mihiin on tehnyt itsensä syyppäksi.

Työläinen, joka ei voi ansaita leipää perheelleen, pysyytelee kotonaan, peläten ennakkoloukkoja, ja väistää, kun näkee poliisin. Niin tuhmita ovat työläiset. Ellei hädällä olisi paha omantunto, eivät katsumme olisi niin tyhjiä ja rauhallisia kuin ne nyt ovat kylminä talvipäivinä.

Vihdoin oli minulla suunnitelmiani selvänä. Pidin aluksi muutamia kokouksia poliisin tietämättä ja koetin koota osan työttömistä. Sen vähän, mitä tiesin yhteiskunnasta, sen koetin oppettaa heille, sanoin heille, että heidän syynsä ei ole, että heillä ei ole työtä, vaan vika on yhteiskunnassa, ja että yhteiskunnan velvollisuutena on myöskin pitää huoli heistä. Silloin he kysyivät minulta, miksi sitten yhteiskunta ei tee niin, ja minä vastasin, että se huultavastikin riippuu siitä, että yhteiskunta ei ollut sellillä työttömien olemassaolosta, siitä siis, että ei uskottu työttömyyttä sanottavasti olevankaan. Silloin he ymmärsivät minun, ja me päätimme jollakin tavalla houkuttaa työttömät näyttämään olemassaolonsa.

Tapahtui niin merkittävästi, että kaupungin viranomaiset eivät käyneet asettelemaan esteitä, vaan päinvastoin kehottelivatkin minua. Sanoin sanomalehdet ilmoituslehtiä painettiin minulle ilmaiseksi ja rahatoimikamari antoi kaupungin suuren torin kokouspaikaksi. Kokous piti sitten olla eräänä lauantaina aamupäivällä. Edellisenä iltana oli minun kutsuttu kaupunginvaltuutettuja puheille, joka lämpimästi harrasti asiaa ja lupasi tehdä kaiken minkä osasi työttömien asian edistämiseksi. Ainaki levitettiin vapaaehtoisien keräyksen aikaansaamiseksi listoja kaupungin varakkaitten luokkien keskuuteen, sitten annettaisiin konsertti työttömien hyväksi, ja myöhemmin järjestettäisiin mahdollisesti vielä myyjäisetkin.

Hän oli puhunut monien korkeitten herrojen ja naisten kanssa, jotka kovin osastavastaisina lupasivat tehdä kaikkensa ansaitsemattomien hädän poistamiseksi, vaikka he tähän asti eivät olleetkaan voineet sanottavia tehdä. Mutta he olivat halukkaita ryhtymään tehokkaaseen työhön hätäkärsivien auttamiseksi heti kun vaan joku työläinen itsensä joukosta kavisi työhön heidän kanssaan.

Lauantaina aamupäivällä tulimme me. Ensin sata, sitten kaksi, kolme ja neljä sataa. Meitä tuli kaikkiaan tuhat, kaksi tuhatta, niin, herra, meitä oli lopulta kaikkiaan kolmetuhattaa miestä, joilla ei ollut ollut työtä sitten ensi lumen tulo. Viranomaiset olivat aluksi suu amollaan. Heidän mielestään oli ihme tapahtunut; näitä olentoja he eivät olleet koskaan nähneet. Kävilyllä olevat turkkeihin puettu herrat ja naiset seisahivat katukäytävällä ja katselivat meitä uteliaina, mutta kylmästi,

kuin olisimme olleet vierasta rotua ja asetetut näytteille. Mutta kuta kauemmin he meitä katselevat, sitä epämiellyttävimmältä aloimme heistä näyttää. Poliisikamari kokoontui. Ei voitu sieätä sitä näkyä, että tuhannet kädet olivat ojennettuina saamaan leipää, ei kädet ristissä, vaan kädet nyrkkiin puristettuina. Ja vielä vihatummaksi tuli näky sitten, kun minä erästä ajurineestä olin pitänyt puheen, selittänyt syyn työttömyyteen olevan yhteiskunnassa ja puhunut työttömien oikeudesta. Silloin meidät ajettiin hajalle.

— Miten voi hyväntahtoisuus niin äkkiä muuttua raivoksi? — Aivan yksinkertaisesti senvuoksi että meitä oli niin monta. Ei kukaan ajatellut, että meitä olisi enemmän kuin pari sataa, joita voitaisiin ruokkia konsernteilla ja myyjäisillä, ja ellei meitä olisi ollut enemmän, olisi meistä ollut hyötyä, koska kaupungin herrasväellä juuri parhailaan oli suuri vaiva siitä, miten keksiä jokin sopiva aihe suurten myyjäisten pitämiseen kaupungintalolla tänä vuonna, nyt kun lastensairaala ja kuuro-myökkäinkoulu ja työläistenlehtilaitos ja sopaneittelolaitos jo olivat valmiina. Mutta nyt meitä uskalsi olla yhtä monta tuhatta, ja niin suurta määrää eivät mitään myyjäisvoivot pystyisi ravitsemaan! Ja sitten puhumme me velvollisuksistamme, sen sijaan että olisimme olleet yleisen hyvän tekeväisysharrastuksen mykkinä esineinä.

Mielenostuksesta oli kahdenlaisia seurauksia. Minä osaltani sain eron työstä, minut selitettiin epämieliseksi ja vaaralliseksi ja asetettiin silmälläpidon alaiseksi. Työttömien laskuun lisättiin kaupungin poliisivoimaa.

— Suokaa anteeksi, herrat keskeytti hän tässä puheensa ja kääntyi pois päin pankakseen suuhunsa tuoreen anoksen nuuskaa.

Sitten etsin luonnollisesti uutta työtä. Kun sitten luomasin, että kaikki ovat oli minulta sulettu, että kaikki, joilla oli enemmän varoja kuin päivän ruokaan tarvitsi, pitivät minua ruokavarojen johtajana, jolla oli aikomus tulla joukkoihin heidät ryöstämään, silloin päätin nostaa melun itsestäni. Päätin, etten vaimoineni ja lapsieni rupea ainakaan vaiti ollen kuolemaan. Julkaisin lenkikirjasi, jossa osotin, että kunnan velvollisuus on joko elättää minut taikka hankkia minulle työansiota. Tein asiasta henkilökohtaisen. Lenkikirjani levisi kaupungin kaikkien työläisten keskuuteen ja herätti epämieluisia huomioita. Mutta minun vaimoimistani pakoon ei päästy, vaan oli pakko lopulta luvata hankkia minulle työtä.

Ymmärsin että tahdottin vain tulkia suuni. Työkseen sain kivenhakuuta kaupungin ulkopuolella, minne mutta kaupunginosa suunittelillaan. Satsasin minun työttömän kera asetettiin minut sinne, missä saimme sitte olla alttiina pohjatuulelle, ilman että paikalla oli kojuakkaan, minne ryömiä syömääjäksi. Kestin muuttaman viikon, mutta sitte heitin moukarin pois ja julkaisin uuden lenkikirjasi. Siinä puhuttiin 50 äyrin päiväpalkalla suoritetavasta kivenhakuusta keuhkojen työttömyyttä vastaan. Sekin lenkikirjani meni kuin kumille kiville. Mutta nyt olin valmis. Minut erotettiin kaikesta kunnan työstä ja velvoitettiin elättämään perheeni sillä ahalla, että minut muuten armollisten astusten mukaisesti pistetään irtolaisena yleiseen työhön.

Nyt on herra kuullut minun historiani. Sitä pitäen olen näkää nähden suorittanut päivästä toiseen ja onnistunut pitämään hengissä myöskin lapseni osittain myymällä lenkikirjasi, osittain satunnaisella työllä, jota hyväntahtoiset ihmiset ovat minulle antaneet. Vaimoini on myöskin jonkun verran ansainnut kuurauks- ja siivoustyöllä, niin että toistaiseksi ei ole ollut tarvisi turvautua vaivaispuoleen. Senvuoksi olen vielä vapaalla jalalla. Heti kun olisin pyytänyt vaivaisapua tai joltakin yksityiseltä leivänkyrää, olisin hävinnyt työlaitokseen. Sen tiesimme kaikki. Olemme senvuoksi käyneet kahtanaista taistelua: taistelua näkää ja taistelua poliisia vastaan.

— Mutta onko mahdollista, väitin minä, kun hän oli lopettanut, että ilman muuta voidaan pistää työlaitokseen terve mies, joka ei ole rikkonut lakia vastaan, ja joka on hakenut työtä, saamatta sitä? Sitä en voi uskoa!

— Ettekö tösiaan! Kyllä, herra voi olla vakuutettu siitä, että samana hetkenä kuin vaimoni

pyytäisi apua armelaisuuslaitokseltaamme, minut pistettäisiin työn bastiljiin.

— Työn bastiljiin! kertasin minä.

— Niin, ja sinne varmasti kerran vielä joudun.

— Sitä koetamme estää, Jönsson.

— En usko, että sitä voi estää, tietääkö herra. Kun on kaltevalle pinnalla, niin täytyy vierä alaspiin. Niin määrää painovoima.

Jönsson sanoi sitten hyvästi ja pani puukengät jalkaansa. Voin vielä tänään, kun taldon, kuulla hänen mennä kolistelevan alas rappuja ja sitten mennä lapsuttavan katuja, puukien kolistelevan vasten huonoa katukiviyttä, kunnes ääni vähitellen heikkenee ja äkkiä lakkaa kuulumaan, kun hän kääntyy julkaisun ja katoon — haamu tuhansien samanlaisten joukossa, mutta kuitenkin omaperäinen olemukseltaan.

Axel Danielsson.

työnteettäjien liiton äänitorvena tunnettu päivälehti sisälsi kirjoituksen, jossa kehoitti hävitysretkeen kirjapainoamme vastaan. Edelleen ainoastaan meidän tilapäisvoimamme valmistusosasto joutui hävitetyksi. Sanomalehtien paino-osasto viereisessä huoneessa jäi koskematta samoin kuin Call'in konttorihuoneisto. Tämän kautta jäi painomme siihen tilaan, että kaikki muut kärsivät hävityksestä, paitsi The Daily Call ja Industrial Worker ja me voimme suorittaa ainoastaan näitten lehtien painamista ilman kustannuksia kysyviä korjauksia painossamme.

"Aijomme ainoa yleisyyttä ja Lundinilla vangitsemiskäskyä siitä henkilö vastaan, joka kirjotti ja julkaisi kirjoituksen, jossa kehoitettiin hävittämään meidän kirjapainomme ja aikemme on samalla vaatia King kauntin suurvalamiehistön tutkimaan asiaa ja asettamaan syyllisen syytteen."

"Tämän lisäksi lupamme \$500 palkinnon hävitysretkeilijöitä johtaneista siviilhenkilöistä toisen ilmiantamisesta ja syytteen saattamisesta. Meillä ei ole mitään vihaa muita hävitysretkeen osantajia vastaan sillä käsitätme, että he olivat joko palkkuita tai muuten harhaan johdettuja, jotka ehken käsittivät, että kysymyksessä olivat muut jalommat motiivit eikä vain ilkityön tekeminen. On nyt heti mahdotonta sanoa kuinka suuri vahinko tuli, mutta arvellemme sen nousuvan noin \$10,000 ja monet meidän liikkeestämme painotuoetteita tilanneet kärsivät \$50-\$50,000 välillä vaihtelevan vahingon."

"Muun ohella on meitä viety kymmenen \$50 arvoista Seattlein kaupungin kunnallisratitiotien bondeja, numerot 1203-1212, jotka olivat ostetut päivällä ennen hävityksen tapahtumista ja jätetty Mr. Pigottin pöytälaatikkoon."

Ylimääräisiä poliisivartioloita on yhtämittaa varjellessa Pigottin kirjapaino. Call julkaisi tapahtuman johdosta ylimääräisen (Extra) numeron, jossa kerrottiin tapahtumasta. Kun tätä ylimääräistä lehteä levisi kaupungille kulki joukko mellakoi-va siviiliväkeä kolmen merisotilaan uniformissa olevan nuortukaisen johdolla sanomalehtimyyntimäistä toiseen pitkin kaupunkia repien Call'in ylimääräiset numerot kappaleiksi. Poliisi sai vangitkusi yhden merisotilaan puvuissa esiintyneistä ja poliisivastassa hänet tunnettiin Washingtonin valtion yliopiston meri-kadettien musikantiksi, Ralph Castateriksi. Mellakoiva väkijoukko pelasti poliisin käsistä toiset hänen kanssaan retkeileet. Hänet asetettiin syytteen sopimattomasta käytöksestä.

TYÖTYMÄTTÖMYYS NOUSEE SAKSASSA

(Jatkoo ensimäiseltä sivulta)

noo, että sosialistipuolue tulee määrättelemaan kantansa hallituksen siitä riippuen, miten hallitus mukautuu joulukuun 25 p:nä julkaistuihin rauhaan ilman anastuksia koskeviin ehtoihin. Herra Scheidemann selittää, että on erheellistä luulla etteikö sosialistipuolue pysyisi viime kesänä hyväksymällä kannallaan,

joka on: rauha ilman anastuksia ja että sosialistit samoinkuin laajat liberaaliset joukot näkevät selvästi erotuksen hallituksen jouluk. 25 p:nä julkaiseman "rauha-ilman anastuksia" julistuksen ja joulukuun 28 p:nä Venäjälle tehtyjen rauhanlehtojen välillä. Hän väitti, että valtiokanslerin asema kävisi epävarmaksi, jos tämä luopuu siitä periaatteesta, etteivät pienet kansat saa määrää kohtalostaan.

Herra Scheidemann lisäsi, että sosialistit tulevat jyrkästi seisoamaan "kansojen rajoittamattoman itsemääräysoikeuden kannalla." "Yhtä varmasti kuin me vastustamme liittolaismaiden anastuspolitiikoitsijoita, niin yhtä varmasti myös vastustamme kotimaisia anastajia."

Suursaksalaisten kanta. Amiraali von Tirpitz, tuoden julkisuuteen isännällisten puolueen ja suursaksalaisen kannan, sähköttiä valtiokanslerille kiitollisuutensa Brest-Litovskin neuvotteluissa osotettua jyrkän kannan takia. Tirpitz väittää, että rauhanneuvottelujen siirtäminen Tukholmaan olisi ensimmäinen ratkaiseva askel yleiseen rauhaan, joka ei suinkaan tulisi ottamaan huomioon Saksan tärkeitä vaatimuksia.

KAKSI TYÖLÄISTÄ LOUKKAANTUI

Portland, Ore., 7 p. tammik.— Foundation Shipbuilding Co:n telakalla työskentelevät työläiset R. Prell ja A. E. Breeden saivat kauheita palohaavoja sunnuntai-aamuna telakan höyrypannuhuoneesta höyryputken puhjetessa. Molemmat miehet vietiin Good Samaritanin sairaalaan, jossa heitä hoidetaan. Prell pelastui sillä, että ainoastaan kasvat ja kädet palovivat, mutta Breeden on pelanut pahemmin.

Breeden kuoli myöhemmin sairaalassa.

Kannattakaa niitä liikkeitä, jotka ilmoittavat Toverissa.

Yhdistää lännen ja idän teräskäytävällä. G. W. ROBERTS, D. F. & P. A. 551 Commercial katu, Astoria, Oregon. Puhelin 85

Yhdistää lännen ja idän teräskäytävällä. G. W. ROBERTS, D. F. & P. A. 551 Commercial katu, Astoria, Oregon. Puhelin 85

Portlandin ilmoituksia

PARANTAKAA ITSENNE!

luonnon parantuskeinien avulla. Milla on pitkäaikainen kokemus kaikenlaisista sairauksista jotta olen onnistuvasti parantanut paastolla, hieronnalla ja monella muulla tavalla. Vakuutuksena saarakse, toisaalta hoito on pitkäaikainen, voitte tailla ol- siksi kunnos saavuttate terveytteen. Mak- w on paaston aikana ainoastaan \$3.50 ja k'een paaston \$7.50 viikolta.

PETER KOKKO 42 Fremont St. Puh: Woodlawn 43 PORTLAND, OREGON

Ruokaa ja Asuntoa saatavana, yksi kadun väli pohjoiseen S. S. Osaston talolta. SAUNA avoinna perjantaina ja lauantaina kello 3 j.p.p. MRS. AMANDA WEST, 792 Montana Ave., Portland, Or.

RUOKA- JA SEKATAVARAA saatavana, hinnat kohtuulliset. VERNER ARONEN, Telef., Woodlawn, 97. Portland, Oregon. 40 Fremont St.

JOHTOKUNTA: W. F. McGregor, G. C. Flavel, T. B. Wilcox, R. S. Howard, S. S. Gordon.

The First National Bank PERUSTETTU 1886

Pääoma \$100,000 Vararahasto 25,000 Osakkaitten vastuuvelvollisuus \$100,000

Tiedättekö että Union Hammaslääkärit ottavat vähemmän ensi-luokan työstä kuin mikään muu Hammaslääkäri Seattlella? Heidän työllänsä on 15 vuoden takaus. Ehdottomasti kivuton ulosvettäminen. Niiden hyväksi jotka ovat työssä päivisin, pidämme konttorimme auki kello 6-8 iltasin, ja kello 10 a.p. kello 1 p. Sunnuntaisin. Nais Palvelijat.

Union Dentists 305 1/2 Pike Street, Cor. 3rd Av Owl Drug Storein päällä.

Te voitte levähdyttää ruumistanne

Mutta silmillänne ei ole lepoa elleivät ne ole kiinni. Oletteko koskaan tuosta ajatelleet? Kuitenkin silmät kärsivät hoidon puutteesta enemmän kuin mikään muu elin.

Pienempiäkin silmä-rastituksen oire olisi tarkastettava heti. Meillä on kokemus, taito ja välineet, joilla voimme päättää tarvitseteke laseja tahi ei.

Antakaa meidän tarkastaa silmännne tänään.

Parhaiten varustettu silmälääkäriin konttori Astoriassa.

VAPAA TARKASTUS T. O. WITHERS Silmä Specialist.

Konttori toisella latialla, Jewel Teatterin päällä.

510 Commercial St. Korjaamme kaikkia meidän alaamme kuuluvaa.

Victor Järvinen W. A. Takalo

Western Machine & Welding Works

teipän- ja koneityötä tehdään huolellisesti. Pääntin rautoja ja biskeitä varastossa. Kaasukoneita porataan ja hiotaan. 453 Taylor Ave. Phone 327 Kunnallislaiturin kohdalla.

SUOMALAISET LÄÄKÄRIT

T:ri Toivo Forsström LEIKKAUKSET ERIKOISALANA

T:ri Werner Lagus

LASTEN TAUDI ERIKOISALANA ALEXARTH BLDG., ASTORIA

T:ri O. Onne Jurvan LUONNON-PARANTOLA 178 E. 60th str. Portland, Ore.

DR. CHAS. W. BARR HAMMASLÄÄKÄRI

523 Commercial St. Puhelin 45. Astoria